

Aleksandra Staniszevska

Uniwersytet Łódzki

Szkoła Doktorska Nauk Humanistycznych

e-mail: aleksandra.staniszevska@edu.uni.lodz.pl

ORCID: 0000-0002-3362-3031

Radostaw Zdaniewicz

Uniwersytet Łódzki

Szkoła Doktorska Nauk Humanistycznych

e-mail: radoslaw.zdaniewicz@edu.uni.lodz.pl

ORCID: 0000-0001-5816-1075

1.2. Cele konferencji naukowych

Pytania badawcze:

- Jakie cele mogą przyświecać prelegentom i słuchaczom biorącym udział w konferencjach naukowych?
- Jakie cele mogą przyświecać organizatorom konferencji naukowych?
- Jakie cele mogą przyświecać sponsorom konferencji naukowych?
- Czym są „drapieżne konferencje”?

Abstrakt: Choć uczestniczenie w konferencjach jest nieodłącznym elementem życia każdego badacza, a liczba organizowanych na terenie Polski tego typu zjazdów jest imponująca, to do tej pory nie zostały podjęte próby wyznaczenia ich uniwersalnych celów. Autorzy starając się uzupełnić tę lukę, pojęli się wskazania celów, które mogą przyświecać ich uczestnikom, w tym organizatorom i sponsorom. Mając na względzie fakt odmiennej specyfiki dążeń różnych osób, autorzy wyznaczyli grupy celów (naukowo-badawcze, samorozwojowe, komunikacyjne, promocyjne), które towarzyszą poszczególnym stronom partycypującym w zjazdach badaczy. Omówione motywacje zostały zilustrowane w formie graficznej.

Abstract: Although participation in conferences is an integral part of every researcher's life, and the number of such conventions organized in Poland is impressive, so far no attempts have been made to determine their universal goals. Trying to fill this gap, the authors attempt to indicate the aims that may guide the conference participants, including organizers and sponsors. Bearing in mind the different aspirations of different persons, the authors set out groups of goals (scientific and research goals, self-development, communication, promotion) that accompany those participating in the congresses of researchers. The discussed motivations are summarized in the graphic form.

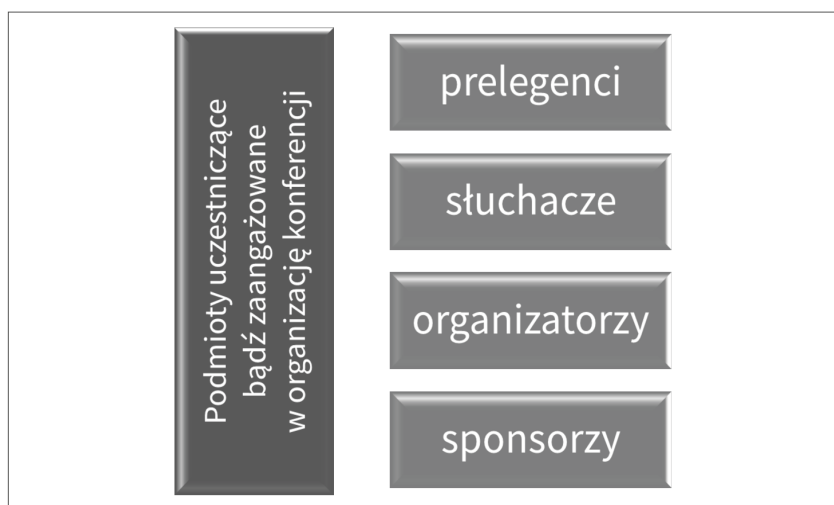
Współczesny świat to ogromne, wielowymiarowe pole badań dla naukowców reprezentujących różne dziedziny. Postęp technologiczny i ciągły rozwój sprawiają, że bezustannie powstają nowe wynalazki, wprowadzane są innowacje, które wpływają na znaczny wzrost wielu światowych gospodarek, a co za tym idzie podniesienie poziomu życia ludzi. Już w latach 60. XX wieku wybitny brytyjski historyk nauki Derek J. de Solla Price pisał: „wzrost nauki jest dużo aktywniejszy od jakiegokolwiek innego rodzaju wzrostu występującego dziś w świecie” (1965, s. 106).

Różnokierunkowy rozwój to jednak nie tylko postęp technologii bazującej na naukach ścisłych czy technicznych, ale także rozwój nauk humanistycznych i społecznych. Wykształcenie humanistyczne pozwala bowiem na bardziej twórcze i umiejętne wykorzystywanie osiągnięć współczesnej nauki i techniki (Nowak, 2016, s. 138–140). Człowiek jest głównym ogniwem postępu technologicznego. Dyscypliny naukowe, których badacze zajmują się człowiekiem i społeczeństwem, pozwalają na coraz lepsze poznanie, jak również zrozumienie otaczającego świata oraz zjawisk dawnej i współczesnej kultury – są zatem równie ważne jak te uprawiane przez inżynierów (Bytniewski, 2005, s. 338–348). Można zatem stwierdzić, że progres nauki jest wielowymiarowy i każda dziedzina wnosi swój wkład w rozwój cywilizacyjny świata. Wymiana poglądów, prezentacja prowadzonych badań, dociekań i zainteresowań, czyli czynniki, które stymulują postęp nauki, wymagają z pewnością spotkań uczonych, praktyków i osób zainteresowanych daną dyscypliną. Mimo że istnieje wiele metod przekazywania wyników badań, w tym: artykuły naukowe, seminaria środowiskowe, bezpośrednie kontakty między badaczami i ośrodkami (Rudak, 2011, s. 96), to najbardziej uniwersalną i zarazem dostępną jednorazowo dla dużej liczby naukowców formą wydają się być konferencje naukowe. Wpisując w dowolną przeglądarkę internetową hasło: „konferencja”, czy też bardziej szczegółowo „konferencja naukowa”, uzyskamy setki tysięcy wyników, w których odnajdziemy informacje o wydarzeniach zarówno byłych, jak i planowanych, które pokazują, jak wielkie znaczenie w świecie współczesnej nauki miała i ma ta forma bezpośredniej wymiany myśli. W obecnej chwili dostęp do Internetu pozwala również na wyszukiwanie konkretnych wydarzeń, które odbędą się w przyszłości w danej dziedzinie nauki. Tego typu wirtualnym narzędziem, skierowanym w głównej mierze do polskich naukowców są m.in. portale: unikonferencje.pl, konferencje-naukowe.com.pl czy informatorkonferencyjny.pl.

O ile liczba organizowanych na terenie Polski corocznie konferencji naukowych jest imponująca, to próby sumarycznego, opartego o aparat naukowy wyznaczenia uniwersalnych celów, które odnieść można by do wszystkich konferencji, nie były jak dotąd podejmowane. Zapewne wpływa na to fakt, iż organizatorzy każdego tego typu wydarzenia stawiają

sobie często unikalne, dostosowane do tematyki i zagadnień aspiracje badawcze. Nie oznacza to jednak, że wskazanie celów różnego rodzaju spotkań naukowych jest niemożliwe. Naukowcom różnej proweniencji, podczas konferencji, przyświecają podobne pragnienia, podobnie jak odbiorcom przekazywanych przez nich treści. Nawet, co może wydawać się w pierwszej chwili zaskakujące, organizatorzy i sponsorzy zjazdów badaczy wyznaczają sobie podobne do osiągnięcia cele.

W takiej sytuacji warto jest więc podjąć próbę usystematyzowania celów konferencji naukowych, mając na względzie fakt odmiennej specyfiki dążeń różnych grup osób związanych z ich organizacją (por. ilustracja 4).

Ilustracja 4. Podmioty uczestniczące lub zaangażowane w organizację konferencji naukowych

Źródło: opracowanie M. Antczak, A. Staniszevska, R. Zdaniewicz

W dalszej części tego rozdziału skupiono się przez to na celach, które mogą osiągnąć dzięki konferencjom zarówno uczestnicy (wśród których można wyróżnić prelegentów i słuchaczy), jak i sponsorzy oraz sami organizatorzy. Omówienie motywacji grup zaangażowanych w ich tworzenie i przebieg jest bowiem najlepszą metodą dla opracowania charakterystyki ogólnych celów konferencji. Listę celów ustalono na podstawie analizy literatury przedmiotu i wykorzystując własne doświadczenia, które stały się pomocne przy wykorzystaniu metody heurystycznej. Ze względów logicznych zdecydowano się wyodrębnić cele, mając na uwadze podmioty związane z konferencją i opracować oddzielne listy dla prelegentów, słuchaczy, organizatorów i sponsorów.

Cele prelegentów

Nadrzędnym, ale nie jedynym, celem prelegentów biorących udział w konferencji jest prezentacja jak najszerszemu gronu naukowemu aktualnych wyników badań i najnowszego stanu wiedzy, dotyczącego danego zagadnienia bądź też innego aspektu nauki. Warto przy tym zwrócić uwagę na formę, w jakiej referowane są wyniki badań naukowych, gdyż wyróżnia się ich kilka. Najbardziej popularną formą wystąpienia jest referat, w którym badacz prezentuje wyniki swojej pracy naukowej, wykorzystując do tego dostępny dla swojej dziedziny wiedzy aparat naukowy. Nie zawsze jednak wystąpienie musi mieć formę rozbudowanej analizy merytorycznej. W zależności od możliwości, jakie daje organizator, dostępną formą może być również komunikat, stanowiący przyczynek do dalszych badań nad danym tematem, czy też dotyczący po prostu niewielkiego zagadnienia. Wymienione formy wystąpień mają jednak jedną cechę wspólną – realizują dążenie naukowca do przedstawienia szerszemu gronu wyników swojej pracy naukowej.

Dzielenie się wiedzą, pojmowane jako forma kompetencji społecznej, jest ważne zarówno dla rozwoju jednostki, jak i z punktu widzenia całej uczelni, organizacji czy przedsiębiorstwa (Słocińska, 2016, s. 86–96). Przekazywanie wiedzy jest z pewnością ważnym czynnikiem ogólnego postępu, o czym wspomniano we wprowadzeniu do tego rozdziału. Należy przy tym zaznaczyć, iż jedną z podstawowych idei popularyzacji jest stosowanie prostego języka przekazu, zrozumiałego dla szerszej grupy odbiorców (Załęska, 2016, s. 61–63). Konferencja naukowa determinuje jednak stosowanie w mowie i piśmie specjalistycznej terminologii, a niekiedy nawet całych figur retorycznych. Z pewnością jednak nie zdejmuje to z przemawiającego obowiązku dbałości o klarowne zaprezentowanie swoich tez badawczych, czy rzeczowe omówienie zastosowanych metod. Mimo wszystko język przekazu powinien być przede wszystkim przystępny, dostosowany do poziomu odbiorców, przy czym jednocześnie nie należy być zbyt merytoryczny ani przesadnie swobodny i potoczny. W przypadku prelegentów poprawnie przygotowana prezentacja i jej przedstawianie powinny być również zachętą do zapoznania się w przyszłości z treścią artykułu, czy też inną formą pracy naukowej, stanowiącej podsumowanie tematu omówionego przez prelegenta. W ten sposób praca badawcza naukowca zwróci z pewnością większą uwagę środowiska zainteresowanego daną dziedziną nauki czy wiedzy. W szerszym kontekście wystąpienie konferencyjne może zatem być formą promocji samego badacza, poziomu jego warsztatu naukowego, umiejętności analitycznego myślenia i rozwiązywania stawianych problemów. Idąc tym tropem, może ono być

także świadectwem poziomu i kompetencji uczelni, organizacji czy np. przedsiębiorstwa, które reprezentuje prelegent. Konkludując zatem, cele badacza, biorącego czynny udział w konferencji naukowej są znaczącym czynnikiem budującym zasadność i celowość spotkania.

Konferencje naukowe są niewątpliwie również świetnym miejscem do zawierania wszelkiego rodzaju kontaktów pomiędzy samymi prelegentami a np. słuchaczami, lecz w szerszym kontekście również pomiędzy instytucjami, które reprezentują. Trudno bowiem w takim wypadku przecenić możliwość bezpośredniego spotkania i omówienia koncepcji badawczych, które stać się mogą kanwą do dalszej współpracy. W świecie nauki, jak w każdej dziedzinie życia, ważnym aspektem jest bowiem integracja międzyludzka, a spotkanie i rozmowa *face to face* z pewnością jest kwestią nie do przecenienia w budowaniu pozytywnej atmosfery między badaczami. Kontakt bezpośredni często działa także jak swoisty „lodołamacz”, co m.in. świetnie ukazuje wykorzystanie go podczas zajęć prowadzonych metodami projektowymi (Pobojewska, 2019, s. 192–196). Oczywiście nie zawsze rozmowa i bezpośredni kontakt mają na celu tylko walor integracyjny. Weryfikacja, czy wręcz zderzenia, poglądów pomiędzy naukowcami, dyskusja dotycząca wyników badań mogą być świetnym źródłem wiedzy dla samego prelegenta, ale również dla innych uczestników konferencji. Informacja zwrotna, w postaci tzw. feedbacku, który otrzymać może np. młody badacz w reakcji na swoje wystąpienie może działać stymulująco i przyczynić się do dalszego rozwoju jego kariery naukowej. Jak pisał kilka lat temu na łamach „Forum Akademickiego” Ryszard Tadeusiewicz: „...młodzi adepci nauki potrzebują wskazówki, rady, podpowiedzi, w jaki sposób powinni odnosić się do pewnych wartości, żeby tego swojego talentu i zapału zwyczajnie nie zmarnować...” (Tadeusiewicz, 2006, s. 23). Oczywiście nie zawsze konferencja musi stać się narzędziem rozwoju osobistego, lecz zakładać można, że stanowić może główny cel konferencyjny dla wielu młodych badaczy.

Dla wielu referentów wystąpienia publiczne mogą stać się świetną okazją do budowy własnych kompetencji narracyjnych, których wyrazem jest odpowiedni, spójny i klarowny sposób wyrażania myśli, przedstawiania tez i wyników dociekań naukowych. To w jaki sposób zostanie zaprezentowany dany temat badawczy ma wpływ na jego odpowiedni odbiór, a przez to i zrozumienie treści przedstawianych przez prelegenta słuchaczom. Nie bez znaczenia jest tu również mowa ciała, która winna być dostosowana do retoryki wypowiedzi. Może ona stanowić sposób akcentowania istotnych kwestii, ale z pewnością także ujawniać jego poziom zaangażowania w prezentację. Konferencje mogą zatem być świetnym polem do szkolenia własnych kompetencji osobowościowych oraz społecznych. Dzięki wystąpieniom konferencyjnym prelegent może nabrać

umiejętności zachowania się we właściwy sposób, nauczyć się radzenia ze swoim stresem i zarządzać czasem. W kontaktach międzyludzkich, którym sprzyjają spotkania naukowe, można zbudować lub rozwinąć umiejętność empatii, czy też szeroko rozumianej inteligencji emocjonalnej, umiejętność przekonywania do swoich poglądów i wyników badań, czy wreszcie nabyć umiejętność pracy w grupie. Posiadanie tzw. kompetencji miękkich jest bowiem niezwykle ważną kwestią, zarówno w życiu codziennym, jak i zawodowym – rozwoju kariery naukowej.

Cele słuchaczy

W konferencjach naukowych zwykle uczestniczą również osoby, które nie biorą czynnego w nich udziału, czyli nie prezentują na forum wyników własnej pracy badawczej, nowych osiągnięć, metod, etc. Podstawową motywacją do uczestnictwa dla nich może być chęć zdobycia wiedzy o postępach w prowadzonych w danej dziedzinie nauki, o najnowszych badaniach. Jest to zatem cel różniący się od tych, jakie w trakcie konferencji przyświecają prelegentom. Wiedza, którą zyskuje słuchacz może stać się jednak kanwą do dalszych dyskusji, czy to w obrębie danego spotkania czy np. w literaturze przedmiotu. Zdobyta wiedza pozwala poszerzyć horyzonty badawcze, ale z pewnością również niejednokrotnie kwalifikacje zawodowe (Słocińska, 2016, s. 86–96).

Udział w konferencji naukowej może być również dla słuchacza okazją do nawiązania nowych kontaktów badawczych czy zawodowych. Konferencje naukowe gromadzą zwykle osoby zainteresowane podobną problematyką, dlatego też nie sposób przecenić ich znaczenia dla rozwoju nauki. Podczas takich spotkań budowane są relacje międzyludzkie, które mogą dać początek wspólnym pomysłom badawczym czy projektom. Uczestnictwo w konferencji niesie ze sobą zatem nawet dla słuchacza duży potencjał korzyści, które wpłynąć mogą stymulująco na jego rozwój osobisty, ale z pewnością także na społeczność, w której żyje na co dzień.

Cele organizatorów

Za przygotowanie każdego zjazdu naukowego odpowiadają jego organizatorzy. Osoby, które podejmują się zarządzania takim przedsięwzięciem poświęcają swój cenny czas, niejednokrotnie wolny, na pracę nad koordynowaniem wydarzenia. Za ich decyzją stoją często cele, których osiągnięcie właściwe jest wszystkim organizatorom konferencji naukowych. Za główny z nich można uważać (albo życzylibyśmy sobie, żeby tak

było) chęć zagwarantowania przestrzeni i warunków do dyskusji. Zjazd naukowców jest polem, na którym dochodzi do wymiany myśli, poglądów, przekazywania wiedzy. Aby mogło to się odbywać na większą skalę, niezbędne jest zapewnienie komfortowych warunków dla spotkania.

Dobrze zorganizowany zjazd stanowi świetną wizytówkę uczelni czy instytucji, która za niego odpowiadała. Pozytywny odbiór wśród prelegentów, słuchaczy, współpracowników sprzyja promowaniu organizatora na większą skalę (należy pamiętać, iż w ogólnokrajowych, a dalej międzynarodowych, konferencjach biorą udział przedstawiciele różnych, często odległych ośrodków). Dobra prasa zaś zdecydowanie zwiększa prestiż instytucji, czyni ją wiarygodniejszą, a także daje perspektywę na uzyskanie możliwości organizowania kolejnych konferencji, na coraz wyższym poziomie.

Tym co przyświeca organizatorom zjazdów badaczy, gdy decydują się na organizację tak skomplikowanego przedsięwzięcia, może być chęć integracji środowiska naukowego, a w dalszej perspektywie – nawiązania współpracy badawczej. Wynika to w dużej mierze z powyższej omówionego celu, który zakłada promowanie ośrodka i zwiększanie jego prestiżu – co można, a nawet należy robić również poprzez współpracę z ceniionymi badaczami, realizującymi projekty podobne do profilu *alma mater* organizatorów.

Za organizację konferencji naukowych odpowiadają zarówno doświadczone osoby, jak i te dopiero wkraczające na ścieżkę kariery naukowej. Wobec wymogów szkół doktorskich, instytucji finansujących badania, czy też chęci uzyskania stypendium naukowego młodzi badacze muszą brać udział w konferencjach, a także podejmować się koordynowania tego typu wydarzeń. Konieczność zdobywania punktów służących do oceny pracy studenta bądź doktoranta powoduje zwiększone zainteresowanie tych osób spotkaniami badaczy (Rudak, 2011, s. 97). Z pomocą osobom wkraczającym w świat nauki przychodzą organizatorzy konferencji studencko-doktoranckich. Za dodatkowy powód i cel ich zwoływania można uznać chęć pomocy w rozwoju młodym badaczom – stworzenia dla nich przestrzeni do wymiany myśli, zdobycia doświadczenia, przełamania własnych barier.

Podsumowując, głównymi celami, które mogą przyświecać organizatorom konferencji naukowych są: stworzenie przestrzeni do wymiany poglądów, zwiększania zasobu wiedzy naukowcom, promowanie własnego ośrodka, co niejednokrotnie wiąże się z chęcią nawiązania współpracy z osobami i instytucjami o podobnym profilu badawczym. Ponadto za kolejny z powodów organizowania zjazdów naukowych można uznać chęć inwestowania w młodych badaczy, którzy dopiero wkraczają na ścieżkę do świata nauki.

Cele sponsorów

Stosunkowo podobne cele mogą kierować sponsorami konferencji naukowych. Osoby, przedsiębiorstwa, instytucje, które decydują się na (współ-)finansowanie zjazdów badaczy mogą upatrywać w nich okazji na wypromowanie swojej działalności, co oznacza, że podobnie jak organizatorzy widzą w tym szansę na spopularyzowanie wiedzy o prowadzonej działalności.

Konferencje tematyczne mogą także stanowić dobrą przestrzeń do zaprezentowania własnego produktu, np. firmy inwestujące pieniądze w rozwój aplikacji służących do tłumaczeń tekstów albo organizowanie szkoleń mogą być zainteresowane finansowaniem konferencji tłumaczy. Demonstracja produktu albo usług i profilu działalności osobom, które mogą być szczególnie nimi zainteresowane, czy to na forum, czy w rozmowach kularowych, wydaje się jednym z powodów, dla których przedstawiciele poszczególnych spółek mogą decydować się na wspieranie finansowe takich przedsięwzięć, jakimi są konferencje naukowe.

Nawiązanie odpowiednich kontaktów, wzbudzenie zainteresowania uczestników konferencji może przyczyniać się także do rozpoczęcia współpracy między firmami a naukowcami. Jedną z korzyści takiej sytuacji jest pozyskanie opinii specjalistów z danej dziedziny, czy to za sprawą zaproponowania stałego zatrudnienia, czy nawiązania mniej oficjalnej relacji. Kooperacja z utytułowanymi badaczami – znawcami tematu – sprzyja zwiększeniu prestiżu danej firmy/ośrodka i pozwala na zbudowanie obrazu instytucji korzystającej z wiedzy i doświadczenia badaczy.

Konkludując, sponsorom konferencji naukowych przyświecają cele podobne do tych właściwych organizatorom. Do tej grupy zaliczyć można chęć wypromowania własnego ośrodka/przedsiębiorstwa/produktu, a także podniesienie prestiżu instytucji poprzez współpracę z naukowcami. Sponsorom ponadto zależy na korzyściach finansowych, których odniesieniu sprzyja promocja własnych produktów, w tym usług.

„Drapieżne konferencje”

Od pewnego czasu nagłaśniane jest występowanie zjawiska „drapieżnych konferencji”. Mianem tym określa się zjazdy organizowane w sposób niezgodny z etyką naukową, tj. takie, których koordynatorzy nastawieni są na zyski, prowadzą nierzetelny proces rekrutacji prelegentów itp. (Burdzik, 2017, s. 120–121). Charakteryzują się one także tym, że często organizowane są przez ośrodki niespecjalizujące się w temacie

i niecieszące się renomą i dobrą opinią. Analiza tego zjawiska dokonana została w opracowaniach zarówno polsko- (Kulczycki, 2015; Farkowski, Wierzba, 2016; Szczepaniak, 2017), jak i anglojęzycznych (Cobey et al., 2017; Cress, 2017), co też świadczy o narastającym problemie.

„Drapieżne konferencje” stanowią przykład tego, czym nie powinny być konferencje naukowe oraz jakie cele nie powinny przyświecać ich uczestnikom, a także organizatorom i sponsorom. Zjawisko to, podobnie jak bliźniacze mu działanie „drapieżnych czasopism” i „drapieżnych wydawców”, „posila się” brakiem doświadczenia młodych adeptów nauki, a także brakiem czujności utytułowanych badaczy. Stwarzając pozory wiarygodnych zjazdów, organizatorzy tego typu konferencji oferują możliwość publikacji w dobrze punktowanym czasopiśmie, jak się później okazuje za stosowną (bardzo wysoką) opłatą. Jak zauważano, pomimo niewątpliwie złej sławy „drapieżnych konferencji”, nadal występują one w środowisku naukowym (Farkowski, Wierzba, 2016). Należy jednak pamiętać, że udział, nawet nieświadomy, w takim wydarzeniu może wpłynąć negatywnie na wizerunek naukowca i podważyć jego kompetencje.

Z pozoru zupełnie różne wydają się być cele konferencji naukowych organizowanych przez lekarzy, informatyków, archeologów, socjologów czy językoznawców. Jednak badacze specjalizujący się w zupełnie innych dyscyplinach, a nawet dziedzinach, w trakcie zjazdów tak naprawdę nastawieni są na osiągnięcie tych samych celów. Przyświeca im m.in. chęć spopularyzowania swoich badań czy samorozwoju. Ta sama konstatacja nasuwa się przy analizie powodów, dla których konferencje naukowców różnych dyscyplin przyciągają odbiorców. Słuchacze uczestnicząc w zjazdach badaczy dążą do zwiększenia swojej wiedzy z interesującego ich zakresu, a także mają możliwość obracania się w środowisku, do przynależności w którym niejednokrotnie partycypują (szczególnie istotne jest to dla studentów oraz doktorantów). Cele obu grup wydają się możliwe do zrealizowania dzięki staraniom organizatorów konferencji naukowych, dla których priorytetem, niezależnie od rodzaju i tematyki spotkania, jest stworzenie przestrzeni do swobodnej wymiany myśli i poglądów między prelegentami i słuchaczami. Organizatorzy często wspierani są w swych działaniach przez sponsorów, którzy w konferencjach upatrują możliwości wypromowania własnego ośrodka, a także podniesienia prestiżu instytucji poprzez współpracę z naukowcami. Dostrzeżenie tych prawidłowości pozwoliło autorom na wyróżnienie ogólnych celów konferencji naukowych. Ich podział został dokonany poprzez wyróżnienie czterech grup zainteresowanych podmiotów.

W ramach podsumowania, listy celów zgrupowano w tabeli (por. tabela 1).

**Tabela 1. Cele konferencji naukowej
z podziałem na grupy zainteresowanych osób/podmiotów**

Cel	Dla prele- gentów	Dla słuchaczy	Dla organiza- torów	Dla sponsorów
<i>Cele naukowo-badawcze</i>				
Prezentacja wyników pracy naukowej	+	–	–	–
Upowszechnianie wiedzy	+	–	+	+
Wskazanie rangi problemu badawczego	+	–	–	–
Zachęcenie do lektury referatu w postaci artykułu	+	–	+	+
Publikacja pracy naukowej	+	+	+	+
Wywołanie dyskusji i wymiany poglądów	+	–	+	+
Stworzenie przestrzeni do omawiania i kontestowania wyników pracy naukowej w grupie naukowców	+	+	+	+
<i>Cele samorozwojowe</i>				
Zapoznanie się z wynikami prac naukowych	+	+	+	+
Rozwój kompetencji narracyjnych	+	+	–	–
Rozwój kompetencji miękkich	+	+	–	–
Poszerzenie wiedzy	+	+	–	–
<i>Cele komunikacyjne</i>				
Nawiązanie lub podtrzymanie kontaktów z innymi naukowcami lub podmiotami	+	+	+	+
Integracja środowiska	+	+	+	+
<i>Cele promocyjne (komercyjne)</i>				
Promocja produktu	–	–	–	+
Promocja jednostki naukowej	+	–	+	+
Promocja podmiotu gospodarczego	+	–	+	+

Źródło: opracowanie M. Antczak, A. Staniszevska, R. Zdaniewicz